

РЕШЕНИЕ

№ 435

гр. Русе, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивайло Ас. Йорданов

при участието на секретаря Радостина Ил. Станчева
като разгледа докладваното от Ивайло Ас. Йорданов Административно наказателно дело № 20234520200670 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Лубрика“ ООД, депозирана против наказателно постановление № 18-2300005/13.03.2023г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Русе, с което на дружеството жалбоподател, на основание чл. 413, ал. 2 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева, за нарушение по чл. 166, ал. 1 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места при използване на работното оборудване.

С жалбата се ангажират твърдения, че при издаване на наказателното постановление и в хода на проверката са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че неправилно е приложен материалния закон. Оспорват се направените констатации за извършено нарушение по чл. 166, ал. 1, вр. чл. 2 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване. Инвокират се доводи, че в хода на проверката дружеството е представило лист за безопасност на продукта – масло, който лист за безопасност по своята същност представлява писмена инструкция и че същият е бил предоставен на работниците на длъжност пълнач. На следващо място се излагат съображения, че при боравенето с това оборудване не съществува риск за

безопасността и здравето на работниците, което да налага и прилагането на отделни писмени инструкции извън тези при провеждане на инструктажите за съответната длъжност и дейност. Твърди се, че нарушението е посочено абсолютно бланкетно и вместо фактическа обстановка е преповторена бланкетната разпоредба на чл. 166, ал. 1. На следващо място се твърди, че при извършената проверка е бил съставен протокол № ПР2239762 от 17.02.2023г., с който са дадени предписания на дружеството за отстраняване на нарушението по чл. 166, ал. 1 и е определен срок за изпълнението на това предписание и едновременно с това и преди изтичане на определения срок за изпълнение на същото е бил съставен и АУАН. Твърди се, че в нарушение на материалния закон е прието, че дейността по боравене с оборудването – инсталация за пълнене на масло, както и длъжността – пълнач, са такива при които съществува риск за безопасността и здравето на работниците и е вменено на работодателя да представи писмена инструкция за тази дейност. На следващо място се релевират доводи, че липсват задължителен реквизит в АУАН за соченото нарушение, а именно дата и място на извършването му. Моли се да бъде постановено решение, с което да бъде отменено оспореното наказателно постановление.

В съдебно заседание, дружеството жалбоподател, чрез процесуалния си представител поддържа депозираната жалба. Развиват се съображения, че в АУАН не е посочена дата на извършване на нарушението, а такава за първи път е посочена в НП като по този начин е нарушено правото на защита на дружеството. Излагат се съображения, че не са събрани доказателства, че дейността при работа с продукта базово масло и дейността по ползване на оборудването за пълнене на този продукт са такива с повишен риск, както и не са събрани доказателства, защо е необходимо да бъдат представени писмени инструкции за тази дейност. Застъпва се тезата, че събраните в хода на производството доказателства – информационен лист за работа с базово масло, извлечение от оценка на риска, писмата от „Лубрика“ ООД и фирмата по трудова медицина, книга за инструктажи и от разпита на актосъставителя се установява, че на работниците на длъжност пълнач е предоставена пълната информация за дейността и за продуктите и същите са запознати с информационния лист, а самата дейност по пълненето е квалифицирана с коефициент на риска 1, което е възможно най-ниската степен. На последно място се посочва, че наказващия орган не е събрал доказателства за

причината за настъпилата трудова злополука. Претендират се разноси.

Административнонаказващият орган, чрез пълномощника си, заема становище за неоснователност на депозираната жалба и моли наказателното постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Районна прокуратура - Русе, редовно призована, не изпраща представител.

Жалбата изхожда от процесуално легитимирана страна в процеса, по отношение на която е ангажирана административнонаказателна отговорност. Депозирана е в преклузивния срок за обжалване, касае подлежащо на обжалване наказателно постановление, поради и което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество досежно нейната основателност.

Съдът, след като обсъди ангажираните от страните фактически и правни доводи, прецени събраните по делото доказателства, и извърши служебна проверка на обжалваното наказателно постановление, съгласно изискванията на чл. 314 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Административнонаказателното производство срещу дружеството жалбоподател е започнало със съставянето на АУАН № 18-2300005/17.02.2023г., за това че дружеството жалбоподател, в качеството си на работодател не е предоставило на работещите на длъжност „пълнач“ писмени инструкции при използване на работното оборудване – инсталация за пълнене на масло в автоцистерни, които да съдържат условията за използване на работното оборудване, предвидимите ненормални ситуации, изискванията за безопасност и здраве при работа, извлечените от опит заключения при използването на работното оборудване, които факти са субсумирани като нарушение на чл. 166, ал. 1, вр. чл. 2 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване.

Срещу така съставения АУАН, в срока и по реда на чл. 44, ал. 1 ЗАНН било депозирано възражение от страна на дружеството жалбоподател.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и оспореното

наказателно постановление, с фактическо описание и правна квалификация на деянието, както посочените в АУАН, като на дружеството жалбоподател, на основание чл. 413, ал. 2 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева, за нарушение по чл. 166, ал. 1 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места при използване на работното оборудване. Намерени са за неоснователни възраженията на дружеството срещу АУАН. А самото наказателно постановление е издадено на основание чл. 53, ал. 2 КТ, като в същото е посочена като дата на нарушението 24.11.2022г., на която дата е настъпила трудовата злополука.

Посочената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на събраните в хода на производството гласни доказателства и писмени доказателства и писмените доказателствени средства събрани в хода на производството.

Не са налице противоречия в информационните изявления, съдържащи се в приобщената по делото доказателствена съвкупност, които да налагат излагане на подробни мотиви, съгласно разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, приложима на основание чл. 84 ЗАНН, досежно това кои доказателствени средства съдът кредитира и кои отхвърля, тъй като всички доказателства се намират в корелативно единство и безспорно подкрепят приетите за осъществили се факти от обективната действителност, включени в предмета на доказване по настоящото дело.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът намира, че следва да бъдат изведени следните изводи.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Актът и наказателното постановление са съставени при спазване императивните изисквания на ЗАНН. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Нарушение е описано подробно, както в акта, така и в издаденото въз основа на него НП и в същите са намерили отражение всички обективни признаци на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството, а така също и конкретната законова разпоредба, под която са субсумирани фактите, установени от административнонаказващия орган и санкционната норма, въз основа на която е ангажирана

административнонаказателната отговорност на дружеството нарушител. Не е налице противоречие между приетите за установени факти, нормата под която същите са субсумирани и санкционната разпоредба, въз основа на която е ангажирана отговорността на дружеството жалбоподател.

Неоснователни са инвокират доводи, касаещи допуснати съществени процесуални нарушения в хода на протеклото административнонаказателно производство, които да имат за своя последица отмяна на оспореното наказателно постановление на процесуално основание.

Допуснатото нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 3 ЗАНН досежно датата на нарушението е санирано от страна на наказващия орган, по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН.

Неоснователни са твърденията, че описанието на нарушението в АУАН и НП е бланкетно. Както в АУАН, така и в издаденото въз основа не него наказателното постановление, нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството е описано достатъчно ясно и по начин напълно позволяващ на наказаното дружество да бъде запознато, както с всички, приети за осъществели се факти, така и с правната квалификация на същите и не е ограничено по никакъв начин правото на защита на дружеството, както да разбере, за какво конкретно нарушение е ангажирана неговата отговорност, така и да реализира в пълен обем правото си на защита, както по фактите, така и по правото.

Не съставлява процесуално нарушение, а още по-малко съществено такова, обстоятелството, че на дружеството е дадено предписание да отстрани констатираното нарушение и едновременно с това е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност, преди изтичане на срока за изпълнение на предписанието.

Даденото предписание представлява принудителна административна мярка по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, във вр. чл. 22 ЗАНН и по своята същност е акт на оперативна самостоятелност на контролния орган целящ предотвратяване и преустановяване на нарушението, а не дейност по налагане на административно наказание, за извършено нарушение. Самото производство по издаване на ПАМ не изключва провеждането на административнонаказателно производство и реализирането на административнонаказателната отговорност за извършено нарушение по реда на ЗАНН, тъй като в конкретния случай принудителната административна

мярка няма наказателноправен характер, тъй като няма репресивна, а има единствено и само превантивна цел.

В този смисъл е Решение на Съда на Европа по дело № С-97/2021г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 166, ал. 1 от [Наредба № 7/1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места при използване на работно оборудване](#), работодателят предоставя на работещите съответна информация и когато е необходимо, писмени инструкции за използване на работното оборудване, като в разпоредбата на чл. 166, ал. 3 от същата Наредба е предвидено, че писмените инструкции по ал. 1 трябва да са разбираеми за работещите, за които се отнасят, и да съдържат необходимата информация: т. 1 условията за използване на работното оборудване; т. 2 предвидимите ненормални ситуации; т. 3 изискванията за безопасност и здраве при работа и т. 4 извлечените от опит заключения при използването на работното оборудване. В случая от фактическа страна по делото не е спорно, че работодателят не е предоставил на работниците писмени инструкции, които да съдържат необходимата информация по чл. 166, ал. 3 от Наредбата.

Представените работни листи за безопасност, на които се позовава процесуалния представител на дружеството жалбоподател от една страна касаят само и единствено съответния продукт – базово масло, а не и работното оборудване – инсталация за пълнене на масло в автоцистерни, а от друга страна листите за безопасност не съдържат информацията по чл. 166, ал. 3 от [Наредба № 7/1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места при използване на работно оборудване](#), за да бъде прието, че работодателят е изпълнил задълженията си по чл. 166, ал. 1 от наредбата, чрез представяне на работниците на информацията по чл. 166, ал. 3 от същата наредба.

По делото липсват доказателства за тези обстоятелства работниците да са били инструктирани и при провежданите им периодични инструктажи.

В същият смисъл е Решение № 159 от 14.08.2015 г. на Административен съд - Стара Загора по КАНД № 100/2015 г. и Решение № 149 от 30.05.2023г. на Административен съд – Русе, постановено по АНД № 126 по описа на съда за 2023г.

Правилно е издирена и приложена от страна на наказващия орган,

съответната на това нарушение санкционна разпоредба на 413, ал. 2 КТ, като на дружеството жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер малко над минимално предвидения такъв в санкционната разпоредба, а именно 1500 лева.

Доколкото нарушението не е отстранено, както и че от същото са произтекли вредни последици – настъпила трудова злополука, то правилно и законосъобразно не е приложена разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ.

Не се касае и за малозначителност на деянието по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК, приложим на основание чл. 11 ЗАНН, тъй като извършеното от страна на дружеството жалбоподател нарушение, с оглед установените в хода на производството обстоятелства – настъпила трудова злополука не може да обоснове извод, че липсва обществена опасност или че същата е явно незначителна.

Не е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 27, ал. 2 ЗАНН при индивидуализацията на наказанието. В настоящия случай, наказващия орган е наложил имуществена санкция, която в размер малко над-минималната, предвидена в закона и същата се явява напълно съобразена с всички обстоятелства имащи отношение при нейната индивидуализация.

По изложените мотиви наказателното постановление като правилно и законосъобразно, и при липса на основания за неговата отмяна или изменение, следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото, неоснователно се явява искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски.

С оглед изхода на делото в полза на наказващия орган, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 5 ЗАНН, във вр. с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, във вр. с чл. 143 от АПК следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5, вр. чл. 63, ал. 9, вр. чл. 58д, т. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 18-2300005/13.03.2023г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по

труда“ – Русе, с което на „ЛУБРИКА“ ООД, ЕИК: 117015709, със седалище и адрес на управление град Русе, бул. „България“ № 125А, на основание чл. 413, ал. 2 КТ е наложена имуществена санкция в размер на **2000 (две хиляди) лева**, за нарушение по чл. 166, ал. 1 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места при използване на работното оборудване.

ОСЪЖДА „ЛУБРИКА“ ООД, ЕИК: 117015709, със седалище и адрес на управление град Русе, бул. „България“ № 125А ДА ЗАПЛАТИ на ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – град СОФИЯ, сумата в размер на 100 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Русе в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Русе: _____